

Arrest

nr. 112.430 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 maart 1992 te Timbi Madina. Uw vader overleed wanneer u nog een baby was. Na de dood van uw vader, wou uw oom A. O. dat uw moeder met hem zou trouwen, hetgeen uw moeder weigerde. Uw oom A. O. ontvreemde de erfenis van uw vader, en verhuisde met zijn gezin naar Conakry. In het jaar 2006 overleed uw moeder, en u ging wonen bij uw tante F. te Timbi Madina. In het jaar 2012 besloot u naar Conakry te gaan, om uw oom A. O. te vragen naar de erfenis die uw vader achterliet. Nadat u naar uw oom te Conakry ging op 13 mei 2012, ontkende deze echter dat uw vader een erfenis naliet. In werkelijkheid had hij evenwel de eigendomsdocumenten die uw vader naliet, veranderd en op zijn eigen naam gezet. Wanneer u uw

oom aansprak over de erfenis van uw vader, werd u door hem geslagen en geschopt. U bleef dit onderwerp evenwel elke dag oprakelen, waarbij uw oom telkens ontkende dat uw vader een erfenis naliet, en hij u telkens sloeg. Hij droeg ook zijn zoon op om u te slaan. Op 20 augustus 2012 stelde uw oom u voor om te trouwen met zijn dochter. Dit betrof een gedwongen huwelijk, waarvan uw oom het u niet toeliet dat u het weigerde – u kon ofwel het u opgedrongen huwelijk aanvaarden, dan wel vermoord worden door uw oom. U weigerde evenwel met de dochter van uw oom te trouwen, uw oom zei dat hij u zou vermoorden, en sloot u op in een kamer in zijn huis. In deze kamer vond u echter een schroevendraaier, waarmee u het slot van de deur wist te openen, en u vluchtte naar uw tante K. die in de gemeente Matoto te Conakry woonde. U dook bij uw tante onder, daar uw leven in gevaar was. Wanneer u zich bij uw tante te Matoto verschool, kwam uw oom er elke dag, samen met politieagenten, om u er te zoeken. Op 13 oktober 2012 zei uw tante K. u dat ze u dezelfde dag buiten Guinee zou brengen, om u tegen uw oom te beschermen. Uw tante bracht u in contact met een smokkelaar, die u een paspoort gaf dat u niet mocht open doen, en die samen met u Guinee per vliegtuig verliet op 13 oktober 2012. Op 14 oktober 2012 kwam u aan te België, waar u de volgende dag een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers, u heeft het door u geopperde asielrelaas, allesbehalve aannemelijk kunnen maken, en het door u geopperde asielrelaas wordt derhalve absoluut niet geloofwaardig bevonden.

U verklaarde dat u van 13 mei 2012 tot 20 augustus 2012 bij uw oom A. O. en zijn gezin, te Hafía woonde in de gemeente Dixinn te Conakry (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd in welke wijk Hafía te Dixinn dat was, gezien er meerdere wijken met de naam Hafía zijn te Dixinn (zie beschikbare info in administratief dossier), antwoordde u het niet te weten. Gevraagd waarom u in mei verhuisde naar Conakry, antwoordde u dat u naar hem kwam om met hem te praten over de erfenis van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd waarom u bij hem ging inwonen, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat hij met de rijkdom van uw vader naar Conakry ging, en u met hem wou gaan praten om te kijken of u geld van hem zou kunnen krijgen. Opnieuw gevraagd **waarom** u dan besloot om bij hem in te gaan wonen, antwoordde u – weinig verhelderend en opmerkelijk, gezien de aan u gestelde vraag – dat u door hem moest geslagen worden wanneer u met hem over de rijkdom van uw vader sprak. Opnieuw gevraagd **waarom** u er dan bleef wonen – gegeven uw verklaring dat u geslagen werd wanneer u sprak over de erfenis van uw vader – antwoordde u, weinig overtuigend, dat u dacht dat u van hem iets zou kunnen krijgen. Gevraagd of u naar school bent gegaan, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde dat uw oom de school moest betalen, en hij dat niet deed. Gevraagd of, wanneer u naar uw oom te Conakry ging, om aan hem de erfenis van uw vader op te eisen, u dacht dat dat zou lukken, antwoordde u dat u eraan dacht om het te proberen. Gevraagd wanneer u uw nonkel voor het eerst vroeg naar de erfenis van uw vader, nadat u in Conakry was toegekomen, antwoordde u na zeven dagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd hoe uw oom toen reageerde, antwoordde u **dat hij u zei dat uw vader helemaal niets naliet, en dat hij u dan meteen een klap gaf, en u schopte** (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd wanneer u daarna opnieuw sprak met uw oom over de erfenis van uw vader, antwoordde u dat u het hem vanaf de dag dat u erover was begonnen, **elke dag opnieuw vroeg**. Gevraagd of zijn reactie dan veranderde, wanneer u het opnieuw vroeg, antwoordde u **dat hij u elke keer sloeg wanneer u erover sprak, en ook zijn zoon opdroeg om u te slaan**. Gevraagd waarom u er dan bleef – gegeven uw verklaring dat u ruim drie maanden bij uw nonkel woonde – antwoordde u dat u steeds dacht dat u wel een klein deel van de erfenis zou krijgen. Gevraagd **waarom** u dat dacht, gezien uw verklaring telkens geslagen te worden wanneer u naar de erfenis vroeg, antwoordde u ontwijkend dat u er bleef om het te vragen, en u dacht dat hij u op een dag iets zou geven. Opnieuw gevraagd **waarom** u dat dacht, gezien hij u telkens sloeg, antwoordde u, weinig verhelderend, dat u steeds had gedacht dat uw oom u iets zou geven. Nogmaals gevraagd **waarom** u dat dacht, gegeven uw verklaring dat uw oom u steeds sloeg wanneer u naar de erfenis vroeg, en zelfs zijn zoon opdroeg om u te slaan, antwoordde u, opnieuw de vraag ontwijkend, dat u steeds dacht dat uw oom zou beslissen iets kleins te geven aan u. **Het dient opgemerkt dat bovenstaande verklaringen reeds ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Immers, dat u gedurende een drietal maanden bij uw oom zou zijn blijven wonen en er elke dag opnieuw over de erfenis van uw vader zou zijn begonnen,**

waarop u door uw oom en zijn zoon steeds geslagen en geschopt werd, weet geenszins te overtuigen. Immers, het is allerm minst onredelijk te verwachten van iemand die ernstig mishandeld wordt door zijn oom en neef, dat deze niet vrijwillig zou blijven wonen bij zijn oom gedurende een drietal maanden, en niet elke dag opnieuw zelf het onderwerp zou opbrengen dat steeds aanleiding vormde voor de ernstige mishandelingen. Dat u, gevraagd waarom u daar bleef wonen – gezien uw verklaringen vrijwillig naar uw oom te zijn gegaan in Conakry, waar ook uw tante woonde, bij wie u 2 dagen op bezoek ging in de eerste week dat u in Conakry was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 12) - antwoordde dat u verwachtte dat uw oom u wel iets zou geven, weet helemaal niet te overtuigen, gezien uw verklaringen elke keer geslagen te zijn geworden wanneer u uw oom over de erfenis sprak, en uw onvermogen te verklaren waarom u dan nog dacht dat uw oom u een deel van de erfenis zou geven.

U verklaarde verder dat u uw oom op 20 augustus 2012 opnieuw aansprak over de erfenis van uw vader, en dat hij u dan zei dat u met zijn dochter moest trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 20). U verklaarde het u opgedrongen huwelijk geweigerd te hebben, waarop uw oom u met de dood bedreigd zou hebben, en u geslagen en opgesloten zou hebben in een kamer (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). **Gevraagd waarom hij u zou doden als u niet met zijn dochter trouwt, antwoordde u weinig verhelderend, dat u het weigerde en hij dan zomaar zei dat hij u zou vermoorden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd waar uw ooms idee plots vandaan kwam dat u met zijn dochter moest trouwen, antwoordde u dat jullie steeds over de erfenis praatten, en uw oom op een dag afkwam met het gedwongen huwelijk met zijn dochter (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U geconfronteerd met de vaststellingen dat uit uw verklaringen bleek **dat uw oom eerst de erfenis van uw vader afnam, hij niet wou betalen opdat u naar school zou kunnen gaan, u uw huis uitzette wanneer uw moeder stierf, en u gedurende een drietal maanden sloeg omdat u om de erfenis van uw vader kwam vragen, en het dan toch niet echt logisch is dat u plots moest trouwen met zijn dochter**, antwoordde u de vraag volledig ontwijkend dat u na de dood van uw moeder door uw tante opgevangen werd. Nadat u de vraag nogmaals werd gesteld, antwoordde u weinig verhelderend dat uw oom niet goed heeft nagedacht en u maar een beetje geld moest geven, en dat uw oom met dat huwelijk op de propfen gekomen kan zijn opdat u geen geld zou krijgen. Gevraagd of u dan denkt dat uw oom u voorstelde met zijn dochter te trouwen omdat hij u geen geld wilde geven, antwoordde u dat dat misschien zo was, en **uw oom misschien wou dat u bij hem bleef wonen**. Opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat het allesbehalve aannemelijk is dat uw oom u eerst gedurende drie maanden sloeg en dan plots wou dat u met zijn dochter trouwde, antwoordde u, wederom de vraag ontwijkend, dat u wel getrouwd zou zijn met zijn dochter indien hij u wat geld zou hebben gegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). U opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat het, door u geopperde, gedrag van uw oom weinig aannemelijk is, antwoordde u dat u niet om dat huwelijk vroeg, maar wel om de erfenis (zie gehoorverslag CGVS, p. 20).

Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) niets vermeldde over het, door u geopperde, gedwongen huwelijk, antwoordde u dat wel gezegd te hebben. U geconfronteerd met de vaststellingen dat er in uw verklaringen afgelegd op de DVZ enkel te lezen valt dat uw oom u gezegd zou hebben dat u beter zelf kon huwen en voor uw eigen toekomst zorgen, maar u niets zei over een gedwongen huwelijk met uw nicht (zie 'Vragenlijst CGVS', in het administratieve dossier), antwoordde u dat u wel zei dat uw oom zijn dochter aan u wou geven om te trouwen, maar het een kort gesprek was en u niet alles vertelde. Gevraagd of u dan toch niet vertelde dat u gedwongen werd te huwen met uw nicht, antwoordde u **dat wel gezegd te hebben – hetgeen evenwel niet blijkt uit het verslag van uw verklaringen afgelegd op de DVZ**.

Verder dient opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde dat uw moeder overleed in het jaar 2008, en u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat uw moeder stierf in het jaar 2006, en dat u niet weet wanneer in het jaar 2006, noch of het in het begin dan wel op het einde van het jaar 2006 was (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u simpelweg dat u wel 2006 zei op de DVZ (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaarde tevens, in het begin van het gehoor op het CGVS, **dat uw oom na uw vaders dood wou trouwen met uw moeder, maar dat uw moeder dat weigerde** omdat uw oom niet van jullie hield (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd of het dan mogelijk was voor uw moeder om dat te weigeren, antwoordde u, de vraag enigszins ontwijkend, dat uw oom de erfenis van uw vader meenam, jullie niets gaf, en uw moeder daarom niet wilde trouwen met hem. Gevraagd waarom uw oom u wou doden, antwoordde u ontwijkend dat hij u opsloot in een kamer en u erin slaagde te ontsnappen met behulp van een schroevendraaier (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd waarom uw oom u plots wou doden, antwoordde u vaagweg en weinig overtuigend, dat hij nooit van jullie gehouden heeft en hij u nooit bij hem uitnodigde.

Opnieuw gevraagd waarom uw oom u wilde doden, antwoordde u **dat hij u ten eerste wilt doden omwille van de erfenis, en ten tweede omwille van uw weigering met zijn dochter te trouwen.** Gevraagd of uw oom u dan niet gewoon het huis kon uitzetten, en uw eisen wat betreft de erfenis negeren, antwoordde u de vraag ontwijkend, dat hij u zei dat uw vader niets achterliet, en u elke keer sloeg wanneer u naar de erfenis vroeg. Nogmaals gevraagd waarom uw oom u plots wilde vermoorden, en waarom hij u niet gewoon zei te vertrekken, antwoordde u, de vraag nog eens ontwijkend, **dat uw oom u niet meer wilt zien in zijn leven, en wilt dat u verdwijnt (hetgeen volkomen tegenstrijdig is met uw – hierboven reeds aangehaalde – veronderstelling dat uw oom wou dat u met zijn dochter trouwde omdat hij misschien wou dat u bij hem bleef wonen).** Gevraagd waarom hij dat wou, antwoordde u weinig verhelderend dat hij niet van u hield. Gesteld dat dat toch nog geen reden is om iemand te vermoorden, antwoordde u weinig verhelderend en vaagweg dat, wat u betreft, hij reeds besloten had om u te vermoorden. Later tijdens het gehoor op het CGVS, nogmaals gevraagd waarom uw nonkel u plots wou vermoorden, en gevraagd welk belang hij daarbij zou hebben, antwoordde u – hoogst opmerkelijk, gezien uw verklaringen drie maanden lang mishandeld te zijn geworden door uw oom en uw verklaring dat uw oom u niet meer in zijn leven wou – **dat hij wou dat u bij hem bleef wonen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). **Het dient vastgesteld dat uw verklaringen allesbehalve weten te overtuigen. U weet immers geenszins te antwoorden op de vraag waarom uw oom plots wou dat u met zijn dochter trouwde, en ontweek consequent de vragen die u confronteerden met het niet aannemelijke karakter van uw verklaringen hieromtrent. Daarenboven legde u volkomen tegenstrijdige verklaringen af, door nu eens te zeggen dat uw oom u niet meer wou zien, en u uit zijn leven wou, en dan weer te zeggen dat uw oom wou dat u bij hem bleef wonen. Dat u voorts opperde op de DVZ verteld te hebben over het u opgedrongen huwelijk met uw nicht, alsook gezegd te hebben dat uw moeder overleed in het jaar 2006, weet niet te overtuigen, daar er omtrent het door u geopperde gedwongen huwelijk met uw nicht, uw weigering en daaropvolgende opsluiting, niets te lezen valt in het verslag van uw gehoor op de DVZ, u er verklaarde dat uw moeder stierf in het jaar 2008, en u bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaarde dat het gesprek op de DVZ goed verliep, en u er een samenvatting gaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat voorts uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder reeds een haar, door uw oom Alpha Oumar, opgedrongen huwelijk zonder problemen kon weigeren, sterkt enkel het frappante en ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen dat uw oom u wou doden omdat u het u opgedrongen huwelijk met zijn dochter weigerde.**

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u de door u geopperde reisweg naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken U verklaarde dat u op 13 oktober 2012 per vliegtuig van Conakry naar België reisde, waar u op 14 oktober 2012 aankwam op de luchthaven te Brussel (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd welke documenten u gebruikte om te reizen, antwoordde u dat de smokkelaar u een paspoort gaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd naar de naam die in het paspoort stond, antwoordde u dat u het paspoort niet mocht openen van de smokkelaar met wie u samen reisde. U verklaarde dat hij, bij controleposten in de luchthaven, uw paspoort afnam en deze aan de politie liet zien, en hij dat zowel in Guinee als in België deed. Gevraagd of u uw paspoort dan niet zelf moest voorleggen bij de grenscontrole, bij aankomst in België, antwoordde u dat het op dezelfde manier verliep in België, en hij alle documenten liet zien. **Deze verklaringen weten niet te overtuigen. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteitsen reisdocumenten. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), dat iedere persoon, bij aankomst in de luchthaven Brussel Nationaal, individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Uw verklaringen wat betreft de door u ondergane grenscontrole van identiteitsdocumenten bij aankomst in België, doen dan ook fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou zijn gereisd.**

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de reeds volledig en fundamentele aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Guinee, kunnen volgende vaststellingen worden gedaan.

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van

de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

*Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).*

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U legde geen enkel document neer ter staving van de door u geopperde identiteit en nationaliteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3, 48/4, 57/7 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, van artikel 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen, van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de Staatlozen en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt

niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat de schending van artikel 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Aangaande de schending van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet, dient de Raad eveneens vast te stellen dat de verzoekende partij niet *in concreto* uiteenzet op welke wijze dit artikel geschonden is. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat hij reeds vervolging in de zin van artikel 57/7bis of het inmiddels op 1 september in werking getreden artikel 48/6 van de vreemdelingenwet heeft geleden. Het onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij betwist de feiten uit de bestreden beslissing niet. De verzoekende partij stelt wel dat zij *“wenst echter volgende opmerkingen te maken, die ook centraal staan om het relaas van verzoekende partij te begrijpen en haar personalia beter aan te kaarten;*

Verzoekende partij heeft steeds in Timbi Madina geleefd, eerst bij haar moeder en na haar overlijden in 2006 bij haar tante F. Zij heeft geen herinnering van haar vader die overleden is toen zij nog een baby was. Verzoekende partij heeft nooit school gelopen en kan noch lezen noch schrijven. Net zoals de meerderheid van haar mededorpen trouwens

(<http://laplumeplus.canalblog.com/archives/2012/10/23/25407539.html>proviseur du lycee Mam) (...)

Verzoekende partij heeft heel oprecht verklaard dat zij twee maand « gestudeerd » heeft, hetgeen uiteindelijk zich had beperkt tot het leren en ontcijferen van enkele letters, maar dat zij er nog niet geraakt was haar naam te schrijven. Verzoekende partij is ook duidelijk niet getraind om een redenering te volgen of te ontwerpen; Er dient te worden benadrukt dat de regio waar verzoekende partij geboren en getogen is op bijna 400 km van Conakry gelegen is, in Midden-Guinee , in een uitsluitend landbouwzone , op 1000 m. hoogte. Het rijkdom van de regio is derhalve de grond en zonder grond leeft men in armoede. Het belang van een grond te bezitten, de grond van zijn vaders te bezitten staat centraal in dit landelijk regiogebied. Des te meer thans dat de regio gespecialiseerd wordt in het kweken van aardappelen en dat de boeren zich in coöperatieven organiseren om hun opbrengst hetzij in Conakry te verkopen hetzij in het buitenland, coöperatieven waarvan de beheerders voor het sluiten van contracten zorgen en voor de administratieve opvolging (“GUINEE: La production de pomme de terre se developpe an Fouta Djallon”, http://www.ips.org/fr/guinee_la_production_de_pomme_de_terre_se_developpe_au_fouta_djallon. In die bijzondere omstandigheden , sociaal en economisch, dient de hardnekkigheid van verzoekende partij in een ander daglicht te worden onderzocht.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wat verzoekers bewering betreft waarin hij stelt dat hij niet in staat is een redenering te volgen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De verzoekende partij werd daarenboven tijdens het gehoor bijgestaan door een advocaat die haar eventuele beperkingen had kunnen aanduiden (R.v.St. (toelaatbaarheid) nr. 8228 van 1 maart 2012).

De Raad stelt echter bij de lezing van het gehoorverslag vast dat, net zoals de bestreden beslissing reeds aangaf, verzoeker doorheen het gehoor ontwijkende, weinig doorleefde en vage antwoorden heeft gegeven. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet-aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009). Deze vaststellingen ondermijnen de aannemelijkheid van zijn asielrelaas in sterke mate.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“Deze theoretische en retorische uiteenzetting is op zich niet van aard om de beslissing te staven; Er dient inderdaad te worden vastgesteld dat de motivatie zich uiteindelijk volledig maar ook uitsluitend articuleert rond de “reden waarom” iets gedaan of niet gedaan werd, daar waar de motivatie het feitenrelaas, hetzij de essentie, zelf niet kritiseert; Daar waar heel duidelijk is dat verzoekende partij niet in staat is om een redenering te volgen of op te bouwen; Waarom is een woord dat voor verzoekende partij abstract blijft, hetgeen niet onopgemerkt bleef voor de*

dossierbehandelaar die zich bij die enige vraag bleef "waarom???" doorgaans het interview , zonder dat verzoekende partij echter zelf gewaar werd dat men met haar werkelijk "speelde", al spottend; Verzoekende partij heeft geen enkele vraag "ontwijkt" zoals het CGVS het stelt, zij is gewoon bij haar relaas gebleven dat bij een aandachtige lezing coherent en eensluidend is; voor zover men zich de moeite loont om de logica van verzoekende partij te begrijpen en enige aandacht biedt aan haar redenering; Verzoekende partij kon voor zij meerderjarig was, alleszins niets aanvangen; Zij heeft in zijn dorp nooit documenten gezien i.v.m. de onroerende goederen van haar vader. Zelfs indien er documenten bestonden en dat zij die had bekeken, was verzoekende partij niet in staat om deze documenten te begrijpen en te lezen, zij is volledig analfabeet; Onverminderd het gebrek aan documenten was het in het dorp Timbi Madina algemeen gekend dat de vader van verzoekende partij onroerende goederen bezat, hetgeen haar ook bevestigd was geweest door haar moeder; Het was eveneens gekend dat de oom de erfenis voor zich nam, zodat verzoekende partij nooit de omstandigheid dat de oom de erfenis gestolen had betwijfelde. In de mate dat de enige informatie die verzoekende partij bezat was dat de oom in Conakry was gaan wonen, besloot zij daar naartoe te gaan om de oom aan te spreken, vastbesloten er te blijven tot zij iets zou bekomen; Verzoekende partij had niets te verliezen, in Timbi Madina bezat zij niets, haar werk onder leercontract werd niet betaald, zij had geen ander vooruitzicht dan de hoop enkele centen te kunnen verdienen om zich te voeden; Verzoekende partij is afkomstig van een landelijk gebied en heeft ook de mentaliteit van de boeren aangenomen : zij is vastbesloten, hardnekkig, koppig, ruw en weet ook inherent dat de tijd voor haar werkt; zij heeft een onbeperkt geduldsvermogen ontwikkeld; Verzoekende partij koos derhalve, zonder het te weten voor de techniek die in de vreedzame betogingen gebruikt wordt: men investeert de plaats en blijft er , wat er ook kan gebeuren met inbegrip van eventueel geweld en zolang dat men niets bekomt blijft men te plaatse; met mogelijke herziening van de aanvankelijke revindicaties naargelang de omstandigheden; Het precedent is derhalve niet ongeloofwaardig zoals het CGVS het stelt. Verzoekende partij wou haar oom onder druk zetten en had derhalve geen enkele reden om vanzelf weg te gaan van bij de oom; naar haar tante in Conakry gaan inwonen was zinloos: de tante was haar niets verschuldigd, zij was niet naar Conakry gekomen om daar te komen wonen of werken, haar aanwezigheid was uitsluitend te linken aan haar wil haar erfenis bij de oom te eisen met de tijde daalde de peil van de revindicatie : de erfenis, een deel van de erfenis, iets... Verzoekende partij is afkomstig uit een streek waar de mensen ook ruw zijn gebleven : slagen kreeg zij ook vaak als zij een dag werkte voor enkele centen. Het was geen voldoende reden om haar te doen opgegeven Integendeel, het feit dat de oom haar slaagde was voor verzoekende partij een bijkomende reden om te denken dat de oom inderdaad haar erfenis had beroofd en dat zij hierop recht had. Hij had reeds herhaaldelijk ervaren dat bazen ook slagen gaven wanneer zij minder wilden betalen als afgesproken; De redenering van het CGVS kan niet worden gevolgd in de gegeven omstandigheden."

Waar de verzoekende partij opnieuw aanvoert dat verzoeker analfabeet is en geen redeneringen kan volgen, verwijst de Raad naar hetgeen daarover reeds werd uiteengezet.

Waar zij meent dat de *protection officer* "al spottend speelde" met verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoeker de partijdigheid van de *protection officer* geenszins hard maakt. De afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat er een vermoeden dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard; dat deze *in casu* het tegenbewijs niet levert (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002).

Verder is de Raad van oordeel dat à posteriori verklaringen niet in staat zijn de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De verzoekende partij overtuigt niet.

Voor het overige stelt De Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot betwisten van de motieven van de bestreden beslissing en het in het algemeen stellen dat de bestreden beslissing een theoretische en retorische uiteenzetting is. Het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Voorts betwist de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden: "Verzoekende partij heeft tijdens het interview verklaard dat de oom gezegd had dat met het huwelijk met zijn dochter de zaak

binnen de familie bleef; Verzoekende partij's verklaringen waren oprecht. Zij heeft echter noch toen de oom haar dit verklaarde, noch voor het CGVS de juridische gevolgen ervan ingezien; Zij heeft daar geen opleiding voor gehad en heeft geen verstand van erfrecht. Merkwaardig is dat de dossierbehandelaar dit blijkbaar ook niet heeft willen inzien en dat het interview precies heel oppervlakkig bleef, met vragen die beperkt bleven tot de affectieve beweegredenen van de nonkel om een huwelijk met zijn dochter voor te stellen, beweegredenen die op dit vlak uiteraard onbestaand zijn en die verzoekende partij uiteraard niet heeft kunnen aangeven; Met het voorstel van een huwelijk kon de oom hopen de erfenis minstens tijdens zijn leven te bewaren en de neef te neutraliseren met de vooruitzicht dat het koppel op het ogenblik van zijn dood zou erven en dat verzoekende partij op dat ogenblik zijn erfenis zou "recupereren"; Er was derhalve degelijk een objectieve reden van erfrechtelijke orde aan het voorstel van de oom, zelfs indien verzoekende partij dat toen niet heeft verstaan en of niet heeft kunnen weergeven."

De Raad meent dat de verzoekende partij met deze argumentatie geen weerlegging biedt voor het motief uit de bestreden beslissing. Gedeeltelijk vervalt de verzoekende partij in à posteriori-verklaringen, die zoals reeds besproken werd, de vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De niet-consistente, zelfs tegenstrijdige verklaringen aangaande kernelementen uit verzoekers relaas, zetten zijn beweerde vervolging op losse schroeven. Uit de lezing van het gehoorverslag komt het voor de Raad over alsof verzoeker zijn verklaringen omtrent de beweegredenen van zijn oom om hem te vermoorden steeds wijzigt en ontwijkend op deze vragen antwoordt.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *"De moeder van verzoekende partij is overleden wanneer zij 14 jaar oud was, zodus in 2006. Haar vader is overleden wanneer zij nog een baby was zodat zij in geen geval enige persoonlijke herinnering heeft van haar vader, van het feit dat haar oom haar moeder wou trouwen na het overlijden van haar vader, dat haar moeder dit huwelijk weigerde. Het enigste dat verzoekende partij kan vertellen is hetgeen haar moeder aan haar verteld heeft toen zij nog kind was, reden die verzoekende partij thans als jonge man herhaalt. Het blijkt aannemelijk dat een moeder tegen haar kind verklaart niet te hebben willen huwen met een man, omdat die man het kind niet graag zag. Dit houdt niet in dat dit de werkelijke of enige reden is geweest van de moeder. Verzoekende partij kan omwille van dezelfde redenen ook objectief niet weten of haar moeder al dan niet zomaar het huwelijk kon weigeren of zij hiermee in problemen raakte. Hetgeen verzoekende partij wel weet en als "probleem" beschouwt is dat moeder en kind beroofd werden van de goederen van de echtgenoot en vader en dat haar oom niet eens haar plicht nakwam om in haar onderhoud te voorzien, o.m. met de school te betalen. De raadsman van verzoekende partij laat opmerken dat er alleszins iets mislopen is bij het overlijden van de vader van de verzoekende partij, vermits naar de traditie de kinderen niet bij de moeder worden achtergelaten, maar in het gezin van de overleden vader worden opgevoed. Dat tot slot dient te worden opgemerkt dat de oom uiteraard een gegronde reden had om verzoekende partij te doden, vermits hij dan definitief het erfenissen probleem hiermee regelde. Dat verzoekende partij tevens laat bemerken dat zij geen mogelijkheid had om een rechtszaak aan te spannen in de gegeven omstandigheden en gelet op het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten, waaronder de politie en het gerecht: (LANDINFO, "GUINEE :LA POLICE ET LE SYSTEME JUDICIAIRE", 20 juli 2011, http://www.landinfo.nO/asset/1838//1838_.pdf)."*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich ook met deze argumentatie beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Wat de bescherming door de overheid betreft in de zin van artikel 48/5 §2 van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat aangezien het relaas van verzoeker als niet-aannemelijk wordt beschouwd, de beoordeling van de bescherming geboden door de overheid, politie en justitie in deze niet relevant is.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 25 juni 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Peuhl machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Wat de veiligheidssituatie in Guinee betreft, stelt de verzoekende partij: *"Dat tussen de stelling 2012 "Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land." En de versie 2013: "Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat." reeds een jaar verlopen is zonder dat de politieke actoren voor een rustig klimaat te hebben gezorgd, wel integendeel en zonder dat parlementsverkiezingen konden plaatsvinden.*

Dat de situatie integendeel op een jaar tijd verergerd is en dat de politieke actoren er voor zorgen dat het conflict tot ernstige etnische spanningen uitlopen.

Dat tot slot geen parlementsverkiezingen gehouden werden op 30.06.13." de verzoekende partij verwijst tot slot naar een algemeen rapport over de gebeurtenissen in Guinee: <http://www.irinnews.org/fr/report/97629/les-progres-politiques-troubles-par-les-violences-en-guinee>.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing erkent dat Guinee geconfronteerd wordt met geweld, spanningen en mensenrechtenschendingen, maar dat geen enkele bron een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet vermeldt. Uit de informatie uit het administratief dossier kan de Raad dit ook niet afleiden. Zoals ook de bestreden beslissing aanhaalt, stelt de Raad vast dat er op politiek vlak spanningen bestaan tussen de verschillende partijen die zich in twee grote politieke allianties verenigd hebben en dat die spanningen soms ontaarden in gewelddadigheden tijdens betogingen en mensenrechtenschendingen als gevolg van deze spanningen. Daargelaten de vraag of dit ressorteert onder het begrip "willekeurig geweld" meent de Raad dat de huidige situatie echter niet voldoende is om te kunnen spreken van het bestaan van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict in de zin van een artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet die zou kunnen leiden tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Waar de verzoekende partij verwijst naar algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie in Guinee, meer bepaald "*les progrès politique troublés par les violences en guinée*", dd. 12 maart 2013, wijst de Raad er op dat dit geen weerlegging is van de bestreden beslissing die gebaseerd is op een SRB rapport van april 2013 dat diverse en meer recente informatie bevat.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS